

ומשנינן: הוא סבר לה כאבא שאול, דאמר: הא דכתיב "הוא לבדו יעשה לכם", ממעטינן מיניה, "לכם" — ולא לנכרים! שמותר לבשל ביום טוב רק לצורך ישראל, ולא לצורך נכרים. ולא ממעטינן מיניה אכילה שהיא צורך גבוה.

שלח ליה רב הסדא לרבה, ביד רב אחא בר רב הונא:

וכי מי אמרינן דבישול ביום טוב מותר אף כשאין לו בו צורך, מטעם "הואיל ואי מיקלעי ליה אורחים חזי ליה"?!

והא תנן: יש חורש תלב אחא, והייבין עליה על חרישה זו משום שמונה לאוין שונים.

א. החורש בשור וחמור, שעובר עליו משום "לא תחרוש בשור וחמור יחדיו".

ב. ושור וחמור אלו הן מוקדשים. על החמור שהוא קדוש לבדק הבית, הוא עובר משום לאו דמעילה [שכל המזיד במעילה, הרי הוא באזהרת לאו. כדגמרינן בגזירה שוה "חטא" "חטא" מתרומה, דכתיב בה "וכל זר לא יאכל קדש"]. הרי כאן שני לאוין.

ג. ועל השור שהוא קדוש למזבח, הוא עובר גם משום "לא תעבוד בכבוד שורך". והיא אזהרה לכל קדשי מזבח, שאסורים בעבודה. הרי כאן שלשה לאוין.

ד. וחרש בשור וחמור אלו חרישה המהפכת את הזרעונים, ובכך עבר על איסור זריעת כלאים בכרם.

אלא, שמע מינה, שלא התירה תורה מלאכה ביום טוב אלא לצורך דבר שכבר ראוי באותה שעה, ולא לצורך שלאחר זמן, ואף אם הוא צורך אותו היום.

וכל שכן שאסור לעשות בו מלאכה לצורך השבת שלמחרת היום טוב.

ומוכח שאין צרכי שבת נעשים ביום טוב, וכל ההיתר לאפות מיום טוב לשבת הוא כרבה, מחמת הואיל ומיקלעי ליה אורחים חזי ליה ליום טוב עצמו.

ולפיכך, אין אפיית שתי הלחם דוחה את היום טוב, שאין לומר בהן "הואיל" כיון שכל זמן שלא נשחטו עליהם הכבשים ולא נזרק דמם אין הם ראויים לאכילה.

וכל צורך קרבנות שאינו צורך אוכל נפש שאפשר לעשותו מערב יום טוב — אינו דוחה יום טוב.

ומשנינן: לעולם, אף צורך שלאחר זמן מותר, אם הוא לצורך אותו היום, או לצורך השבת שלאחר היום טוב.

אלא, שאני התם, בשתי הלחם, דאמר קרא בדין אוכל נפש לצורך גבוה "הוא לבדו יעשה לכם".

ודרשינן: "לכם" — ולא לגבוה!

ואף שהן נאכלות לכהנים, מכל מקום עיקרן הוא משום הקרבה לגבוה.

והוינן בה: ולרבי שמעון בן גמליאל, דאמר משום רבי שמעון בן הסגן "אפיית שתי הלחם דוחה את היום טוב, והן נאפות בעצרת" — מאי איבא למימר?